

Що ви сьогодні робите? Що ви робите, коли чуєте слова?

Я смакую. Готую їх. Додаю трішки спецій та насолоджуюсь їх неповторним смаком.

Обережно. Ніколи не змішуючи ці зовсім різні спеції . Діалог – це страва. З особливою відповідальністю я завжди обираю інгредієнти, навіть якщо це просто яєчня.

Зараз я не смакую. Не відчуваю нічого. Просто пишу, забуваючи, попередню букву, та ледь згадуючи, що ж хотів сказати з самого початку. Забув все. Зовсім все. Зруйнував систему. Будуючи дім, ми думаємо, що будемо жити в цьому до кінця свої днів, виховуючи дітей, гуляючи кожного вечора з аристократичним доbermanом, але неочікувано в ваше існування приходить Життя... і ви руйнуєте його... як я, наприклад.

Що я роблю? Де я? яка моя мрія? Коли мені було сім, я любив гуляти на території давно забутої дитячої психіатричної лікарні.. на окраїні міста, далеко від людей, де тільки думки... Чужі думки.

Сьогодні я пишу. Вивчаю слова, їх вимову, звук. Я розмовляю сам з собою, думаю про Всесвіт. Його будову. Його тіло. Пропоную теорію про те, що всесвіт це один організм. Але найголовніше те, що я не вірю. Ніколи і нікому.

Я не такий як всі, я тікаю від людей та влади. Навколо мене двадцять восьме століття – століття релігії. Століття людей, які зрадили самі собі і віддали себе богу.

Ніколи не розумів цих людей. Це насправді жахливо. Віддати своє життя йому, зовсім невідомій простій людині.

Я не маю себе, не маю цілі в житті та навіть уявлення про те, що я буду робити, коли закінчу писати наступну букву. Саме тому, напевно, і пишу.

Я не вірю. Ні в бога, ні у вищу силу, ні у себе . ставити ціль – забути про себе и робити все для того, щоб хоча б на декілька секунд відчути себе щасливим. Тільки кілька секунд, а ціна може бути розміром з життя.

Всього кілька хвилин і все. Погасне світло і ти залишишся один. Як і завжди. Тільки самі істинні твої «фанати» будуть чекати тебе під твоєю сценою, зробленою з мрій, принципів та кількох життів.

Він буде стояти надзвичайно довго, дивлячись на тебе пустими очима, чекаючи тебе.

То надзвичайно близько, щоб допомогти тобі зійти зі сцени, то в самому кінці залу, навіть не чуючи твого крику про допомогу.

Де б він не був, він буде чекати, граючи останні акорди твоєї симфонії.

Взагалі то тобі байдуже на існування будь-яких форм життя, але навіть твій егоїзм не в силі ігнорувати його. Пусті, червоні від сліз і депресій очі, майже прозорі руки, жакливий фізичний і душевний стан.

Піднімаючись на твою сцену він дивиться вниз, легенько беручи тебе за руку, наче для того, щоб показати вихід, але насправді він хоче показати тобі світ. Світ поза твоїми стінами, які настільки міцні і високі, що немає жодних сумнівів про те, що ти будеш самотній. Він навіть не сказав і слова... просто взяв за руку... не знаю, любов це чи просто симпатія, але він мені потрібний.

За кілька метрів від них проносяться автомобілі, запізнюються та закохуються люди. Там відбувається історія, яку ніхто не буде вчити в школі, ніхто ніколи не дізнається про них, як про людей, що завоювали нові світи, що хотіли подарувати людям спокій та мир, а не віру.

Їм багато непотрібно. Тільки б забутися тут в своїх почуттях просто на сцені театру. Саме в цю мить. Саме зараз. Але потрібно бігти. Скоро буде ранок. Потрібно бігти так швидко, щоб тільки світло могло обігнати тебе, освітлюючи тобі дорогу на кілька метрів вперед... а що далі? За тими промінцями світла? Тиша.

Двоє. Одинокі, хоч і разом. Зовсім не такі. Не такі думки та дії, не такі емоції та сприйняття світу. Кожна хвилина особлива. Індивідуальна. Зовсім не той набір, який допоможе залишитись в живих цього ранку.

Я знаю. Так швидко бігати це важко. Майже нереально. Але вони добре тримають швидкість.

Від кого тільки вони тікають? Від людей, один від одного чи кожний сам від себе?

Це було так давно. Вчора. Кілька годин тому.

На годиннику 23:59. Часу вже немає. Остання хвилина і все закінчиться.

Остання хвилина надії на допомогу. Хоча б самої непомітної. Він чекав давно.

Я знаю. Я бачив.

Все закінчилось добре. Все завжди закінчується добре чи то б в червоних стінах вашого кабінету, або маленькій студії за містом.

Кінець завжди розпочинається останнім. Будь він в казці, пісні чи листі. Адже кінець – історія. Багато хто не розуміє цього, вириваючи останню сторінку книги, а зрозумівши свою помилку хоче віднайти її, але так нічого і не знаходить.